

**NAŠI NEŠLI DEMONSTROVAT,
PROTOŽE JIM BYLA ZIMA**

Co vzbuzuje 17. listopad v
myšlenkách Václavy Vojtkové?

ČTĚTE NA STRANĚ 2

**MONTREALSKÝ BARYTON,
KTERÝ TVORIL DĚJINY**

Počta zesnulému hudebnímu géniovi
Leonardu Cohenovi.

ČTĚTE NA STRANĚ 3

Milí spolužáci a profesori,

je mi ctí Vás přivítat u nového čísla Vlaštofky a také v novém školním roce. Vítat vás v listopadu je vsuktku zvláštní, vím. Náhodou se mi hned v prvním vydání naskytlo psát úvodník, je to moje premiéra, mějte se mnou tedy prosím strpení. Na začátek bych ráda přivítala nové posily v redakci, letos se k nám opět přidalo několik studentů a doplnilo naše řady. A co, kromě nových tváří v redakci, skrývá listopadové vydání? Abych si nahnala vlastní ego, tak mou povídku. Názor si na ni udělejte, jaký chcete, jen mi ho prosím nesdělujte. Se 17. listopadem pro Vás máme zamýšlení V. Vojtkové nad nezdařilou účastí na Albertově, doplněnou ilustracemi P. Březinové. Pokud máte trochu volného času a nevíte co s ním, tak určitě nahlédněte do naší kulturní rubriky. B. Sedláková se Vám svěří se svými pocity a bezpochyby nějaké vyvolá i ve Vás. Podzimní, téměř zimní, večery si přímo žádají o něco dobrého na zub, jestli po nějaké dobrotě toužíte, tak nalistujte poslední stranu, kde najdete již tradiční recept, tentokrát na jablečný koláč.

Doufám, že si podzimní Vlaštofku užijete a s celou redakcí Vám přeji příjemné čtení.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M



A už zase svítí...

Tak tu máme listopad a určitě Vám neuniklo, že obchodníci opět nezklamali - všude už je plno vánočního zboží. Je libo čokoládového Mikuláše, vánoční ozdoby nebo všechno možné s rádobý roztomilými motivy oblíbených sobíků, sněhuláčků a největšího soka našeho českého Ježíška, Santy Clause? Nicméně tohle všechno už se dá vlastně sledovat delší dobu.

Jak všichni víme, ti rychlejší prodejci mají vánoční produkty v nabídce v podstatě od října. Sváteční nálada se nám pomalu vkrádá do ulic, kde lampy začínají zdobit svítící hvězdy, zvonky a jiné dekorace evokující advent, který se nám pomalu, ale jistě blíží. Světýlka už lze na některých místech zahlédnout i na listí zbavených stromech. Obchodní centra typu Nový Smíchov asi nemusím nijak komentovat.

Zkrátka město nám už zase svítí. A za pár týdnů nás čeká každoroční reportáž televize Nova o velké akci - převozu hlavního vánočního stromu republiky na Staroměstské náměstí. Pokud jste tam při jeho rozsvícení ještě nikdy nebyli, možná uvažujete o tom, že se letos zúčastníte... No, jak myslíte. Já tam raději chodím ve všední den dopoledne, když mi třeba odpadne nějaká hodina. Ne, že by tam i tak nebylo hodně lidí, ale aspoň se tam přeci jen vejdu a občas se dostanu

až přímo ke stromu.

Na druhou stranu stojí minimálně jednou za to vyrazit si tam po setmění. Je to zkrátka krásnější. Jak tam všechno doslova božsky voní a láká k ochutnání. Můžete si dát například, ehm, samozřejmě pokud vám už bylo osmnáct, výborný svařák z "krabicáka". Nebojte, ani to nepoznáte, nějaký ten cukřík navíc a koření ho povýší na největší sváteční dobrotu. A jestli vám ještě osmnáct nebylo, nebo jsem svou upřímností o svařeném víně z trhu nějak narušila Vaši chuť si ho dát, můžete vsadit na klasiku. Kdo by neměl rád pražené mandle a tradiční český trdelník? Jednou za rok se vyplatí investovat část kapesného a ten požitek si dopřát. Jasně, super atmosféru vytváří už jen ta kořeněná vůně, ale určitě mi dáte za pravdu, že cítit v puse i chuť je ještě o něco lepší.

A teď k hlavnímu bodu - všechen tenhle zmatek mám vlastně ráda. A to tak, že hodně. Prostě tak nějak cítím, že se mám na co těšit, a to mi dodává sílu zvládat všechno, co mě zrovna neteší nebo vůbec nebaví. Miluji předvánoční víkendy, které trávím od rána do večera v kuchyni, a pečú cukroví. A při té příležitosti moc ráda vzpomínám na to, jak jsem tenhle čas vnímala, když jsem byla malá. Vždycky to začínalo Mikulášem. Ve škole mě i kamarády od rána bolelo břicho z toho, že nás odpoledne čeká pekelná cesta do

hlubin školního sklepení (samozřejmě pekla!), kde se mělo rozhodnout, jestli tam zůstaneme, nebo jestli se s nějakou tou malou sladkou odměnou vrátíme zpátky nahoru do bezpečí školní družiny. A večer nanovo. Každoročně jsme s rodiči chodili na Náměstí Míru, kde se to čerty jen hemžilo a já jsem zpívala a recitovala jako o život. A aby toho nebylo málo, máma a táta byli natolik aktivní, že zařídili, aby nás čert a Mikuláš navštěvovali i doma. Tohohle čerta jsem se bála nejvíc. To prostě musel být sám Lucifer! Pak to pokračovalo krásným čekáním na Ježíška. Každý večer jsem kontrolovala, zda už si za oknem vyzvedl můj dopis přání a těšila se, až konečně přijde Štědrý večer. Dnes už jsem velká a na čerty nevěřím. Na Ježíška bohužel taky ne. Teď jsem vlastně sama takový Ježíšek, jenom ty dárky neumím vykouzlit, a tak je musím kupovat. Ale stejně je to fajn.

Aby bylo jasno, cílem nebylo nějak shazovat či naopak vyzdvihovat Vánoce, ale porovnat realitu a kouzelné (spíš sentimentální) vzpomínky. Prostě všechno berte s nadhledem a kapkou ironie. Bude Vám mnohem lépe. Vždyť Vánoce přicházejí, užijte si to! A taky vyražte na brigádu, ať můžete být štědrým Ježíškem.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M



ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Naši nešli demonstrovat, protože jim byla zima

17. listopadu 1989 se na kolejích ČVUT v oáze socialistického klidu a pohody probudila náhle Erika Kaplanová. Vstala, postavila vodu na čaj, sedla si na židli a zahleděla se z okna. Ze čtvrtého patra shlížela přes netěsnící sklo napříc spektrem útrobov Sovětského svazu vstříc lepším zitrkům, řetězovým obchodům, komerci a konzumní společnosti. Ovšem tenkrát existovala v republice jen hrstka lidí schopna domyslet, co všechno dokáže lid, když se mu jednou za čas chce.

Erika Kaplanová přemýšlela o státem povoleném shromáždění studentů vysokých škol. Nepochybně se ve svých myšlenkových pochodech dostala do doby před padesáti lety, kdy do českých univerzit vtrhli nacisté a udatní Češi se jim vzepřeli. Ten den se plánovala vzepřít jak Erika, tak většina ČVUT, tak většina studentů a nespokojených občanů široko daleko.

Vstala ze židle a přiblížila se k oknu. Dýchala listopadový vzduch, předrevoluční atmosféru a přepálený tuk. Pak se podívala přímo na teploměr a vzhledem k novosibírským podmínkám panujícím ten den v Praze se rozhodla, že svoboda je sice důležitá, ale omrzliny jsou nepřijemná věc.

Čin své matky jsem nechápala patnáct let. Sedmadvacet let od sametové revoluce jsem sama seděla s čajem v ruce a krabici od pizzy, na níž jsem centropenem napsala:

Vládu pro nás, ne proti nám!

Příčemž se mi ze zarudlého krku jen steží dralo chrčení připomínající českou hymnu. Vzpomínala jsem na ty, kteří mrzli na Albertově a Václaváku v boji za svobodu a demokracii v roce 1989 a také na ty, kteří mrzli v ten den na každoročním Korzu Národní, svíčkovém pochodu a Koncertu pro budoucnost. Pokud jste tam byli, máte můj

respekt za vlastnictví, které mezi vrstevníky těžko hledám, a doufám, že to stálo za to.

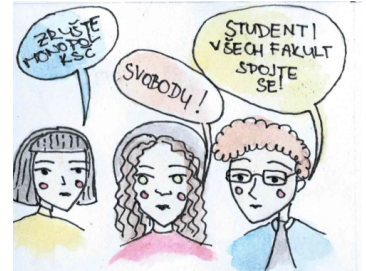
Moje angína také stojí za to, však i v nejtemnějších hodinách sním o dni, kdy sjednocené studenstvo vyjde znovu do ulic a s transparentem v rukou a písní v srdci pozvedne sociální morálku a tu slavnou českou soudržnost alespoň na ten bod mrazu. Sním o dni, kdy přirozená národní hrdost, ne vnucovaný patriotismus, zaplápolá v našich srdcích stejně, ne-li urputněji, jako ve větru změn se rudé trenýrky na Pražském hradečtě třepaly. Sním o dni, kdy každý Čech bude moci prohlásit:

"Jsem Čech a můj prezident mě reprezentuje nejenom proto, že většina Čechů je ješitných alkoholiků s nadváhou, ale také proto, že jsem ho sám zvolil jako nejlepší volbu pro tento stát, ne jen jako menší zlo".

autor článku:
VÁCLAVA VOJTKOVÁ
třída 1. P



ilustrace: Březinová Petra, třída 2.P



ilustrace: Březinová Petra, třída 2.P



ilustrace: Březinová Petra, třída 2.P

Emoční cirkus

Chtěla bych se svěřit. Třeba to má někdo stejně. Možná ne. Potom bych byla v nepořádku. Jak se dneska říká - divná. Mé emoce zažívají poslední dobou skutečné obrození. Říkám si, možná na to mají právo.

Životní období, ve kterém se právě nacházím, jakoby tomu nahrávalo. Přesto mě zaráží to, že jistá anomálie se začala projevovat již ve velmi útlém věku. A to je fakt, skutečně se to dělo. Taký někdo z vás před desátým rokem věku plakal na svatbě své tety, u dětských písniček či dokonce u DĚTSKÝCH BÁSNÍČEK? Ronili jste někdy slzy při prohlížení strých fotek v době, kdy vám bylo zhruba devět let? Protože já ano. Přišlo mi to jednoduše dojemné a byl to přílišný nával sentimentu. Tohle jsem si myslela. Takhle jsem to už tehdy brala. Zvláštní. I když možná ne.

S věkem se to nelepší, spíše naopak. Na hodinách hudební výchovy se urputně snažím udržet kapičky slané vody v očích. Parta pubertáků se, vesměs falešně, snaží zpívat Krylovovy písně. A mě to dojmá. Slyším hrát z rádia píseň, kterou jsem často slyšela

na letní dovolené. Vzpomínám na ni. Pláču. V hlavě mám otisklou jednu frázi. Pokaždě, když jsem v tomto stavu, se mi znovu vynořuje v mysl. "Čas se nedá vrátit zpátky!" Všechny fotografie a nádherné vzpomínky jsou minulostí. Už se to nedá vrátit.

Stále ale nemám dost. Pokud se zrovna nacházím v takovém stavu, poslední na co myslím je, jak se rozveselit. Naopak. Potřebuji ještě víc sentimentu, ještě víc melancholie. V takovém případě si nepřejí, aby mě někdo jakkoliv rušil. Mluvil na mě, koukal na mě, poslouchal mě. Chci být sama. Prohlížet si fotografie, poslouchat hudbu a plnými doušky hltat ten pocit. Dalo by se říci, že se v tom vyloženě vyžívám.

Platí to ale i naopak. Často sleduji nějaký film, seriál či jakékoliv jiné video a tam, kde se jiní decentně usmějí, já vydávám zvuky, které jsou velmi nesnadno popsateľné. Čtu knihu v hromadné dopravě a nijak se nesnažím utiřit se. Nekontrolovatelně hýkám smíchy. Moji rodiče mi zavírají dveře od pokoje, aby se v obývacím pokoji vůbec slyšeli. Prarodiče bydlící pod námi se ptají, zde jsem včera večer opět sledovala to nebo ono.



zdroj: <https://pbs.twimg.com/media/>

Odpovídám ano. Tvrdí, že se to skutečně nedalo přeslechnout. Tehdy mám zase pocit, jakoby mnou snad procházela elektrická či jiná neznámá energie. Děje se i to, že ve svém pokoji provozuji jakési pohybové choreografie nepodobající se ničemu, co je normální. Funguje to jako ventil. Také už vím, že slovní spojení "zajíkat se" není pouze pojem. Často to sama zažívám. Nedovedu si představit svůj život bez této mozaiky pocitů, stavů a emočních převratů. Jednoduše patří k mé

osobě. K mému Já. Nevím a nechci vědět, zda je to běžné a normální, či nikoliv. Je ale jedna věc, kterou vím zcela jistě. Pokud chci zažít všechno výše popsané v ještě větší koncentraci, nutně musím vejít, posadit se do hlediště a vyčkat až do spuštění opony. Poté se zvednout, odejít a vědět, že jsem se stala emočním milionářem! VIVAT THEATRUM!

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

Koncerty příštích týdnů



Bastille (zdroj: chuksconnection.com)

Jakožto velký blázen do hudby jsem vybrala několik koncertů v Praze, které budou podle mě opravdu stát za to, které se uskuteční na konci listopadu a v prosinci. Podrobněji uvádím tři asi největší a pro mě osobně nejzajímavější koncerty několika příštích týdnů.

26.11. - Bastille

Už den po plese vystoupí ve Foru Karlín skupina Bastille, původem z Londýna. Asi budete znát jejich písničku Pompeii a neméně povedenou je třeba i Good Grief nebo také hodně známá Things We Lost in the Fire.

29. 11. - The Xx

Tato stále populárnější skupina hraje žánr indie pop a předskakovala například výborné kapele Coldplay. Momentálně koncerty téměř nepořádá, naplánováno jich mají jen pět v Evropě a jeden z nich se uskuteční právě u nás v Praze, opět ve Foru Karlín. Obě jejich alba, Xx i Coexist, jsou hodně známá. Já jsem si oblíbila hlavně skladbu VCR a Crystalized (obě z debutového alba Xx). Obě alba mi navíc zni skvěle jako celek a tuhle hudbu mám hodně ráda.

7. a 8. 12. - ZAZ

Koncert, na který se těším asi ze všech nejvíc. ZAZ je jedna z mých nejoblíbenějších zpěvaček vůbec. Zpívá francouzsky, což je krása sama o sobě. Navíc má úžasný hlas a neskutečné charisma. Show, kterou předvádí na koncertech je obohacena o různé efekty a kulisy, takže vytváří nezapomenutelný zážitek. ZAZ je u českého publika hodně oblíbená. Kromě Prahy zahraje i ve Zlíně a ve Foru byl přidán ještě jeden koncert, jak moc velký zájem byl. Osobně je pro mě největší srdcovkou skladba Si a hned po ní následuje On ira, obě z alba Recto Verso.

Dále nás čeká například křest alba Hedgehog, anglicky zpívajícího českého písničkáře **Thoma Artwaye**. Křest i koncert v rámci turné k debutovému albu se uskuteční v pátek 2. 12. v Jazz Dock. Začátkem prosince, 7. a 8. 12., proběhnou v Lucerna Music Baru dva vánoční koncerty české (opět anglicky zpívající) kapely **Monkey Business**, která je na domácí hudební scéně stálíci a je i velmi oblíbenou festivalovou kapelou. V Roxy zahrají ve čtvrtek 15. 12. **Skyline**, což je opět česká kapela. Zpívají anglicky a před létem jim vyšla nová deska nesoucí název Jungle, kterou jsme si mohli poslechnout na velkém množství festivalů a v prosinci budeme mít opět tu možnost.

autor článku:
KAROLÍNA HEDLOVÁ
třída 2.P



Co chystá listopad?

11. - 20.11. Pokoje V.: Opět po roce máte jedinečnou možnost projít si ateliéry, které si podle své představitosti upravili studenti AVU, FAMU, UMPRUM a dalších univerzit. Projít můžete přes 50 místností, z nichž každá je jedinečná.

13. - 27.11. Den poezie: 18. ročník festivalu, jenž oslavuje památku narození Karla Hynka Máchy. Téma letošního ročníku je "Žádný člověk není ostrov". Podrobný program a seznam účinkujících můžete najít na stránkách www.denpoezie.cz.

19.11. Noc divadel: Tento den je, jak už samotný název napovídá, velice speciální. Nese se totiž v duchu divadel, kdy divadla, která se do projektu zapojí, otevřou tajuplně zákulisí široké veřejnosti. Každé divadlo nabízí rozmanitý program v podobě komentovaných prohlídek, uvedení nových inscenací, workshopy, ... Z pražských divadel se zapojí např. Národní divadlo, Divadlo Archa, La Fabrica, Venuše ve Švehlovce, Divadlo Ponec, Studio DVA a další.

22.11. Vernisáž Patrika Hábla: Malíř a performer Patrik Hábl uspořádá s Arteu vernisáž v podobě dvou velkoformátových maleb. Ty by měly být konečným výsledkem několikahodinové performance malíře a skupiny studentů z Gymnázia Na Zatlance. Vernisáž se uskuteční v prostorách Gymnázia Na Zatlance.



foto: Vesna Kadrijević

23.11. - 27.11. Famufest: 33. ročník filmového festivalu organizovaný studenty FAMU. V průběhu čtyř večerů se budou promítat nejlepší studentské filmy, jak hrané, tak dokumentární a animované.

25.11. Maturitní ples GNZ: Toto datum je jistě všem studentům Zatlanky dobře známé, neboť proběhne jak tradiční imatrikulace prvních ročníků, tak vystoupení studentů čtvrtých ročníků a nejen to.

29.11. 2. narozeniny Kliniky: Autonomní sociální centrum Klinika slaví již druhý rok své existence. Za dva roky toho zažila mnohé - dobré i špatné, podporu místních i nemístných a mnoha umělců, zákeřné a nenávistné útoky neonacistů, ... V programu se můžete těšit např. na divadlo, koncerty, tvorivou dílnu pro děti, diskuze a další.

autor článku:
KATARINA KADIJEVIĆ
třída IV.E



Montrealský baryton, který tvořil dějiny

7. listopadu duše proslulého hudebního mnicha Leonarda Cohena prošla petruskou bránou, zanechávajíc po sobě velikou stopu na dějinách kulturní scény ve formě 14 studiových nahrávek, 13 sbírek poezie a 2 románů. Hudebník, spisovatel a kreslír židovského původu byl pravým důkazem toho, že neprosněch v rámci školy neuzavírá před člověkem dveře k velké kariéře. Cohen, který byl ztělesněním renesanční povahy, dokázal ohromit davy tisíců hudebních pánbičkářů svým rafinovaným přístupem k umělecké tvorbě, patrným už na prvním albu *Songs of Leonard Cohen*.

Leonard Norman Cohen se narodil 21. září 1934 v kanadském Montrealu židovskému veteránovi 1. světové války a litevské

imigrantce. Strasti, zdůvodněné jeho neúspěchy ve škole, zmizely ve chvíli, kdy v 15 letech dostal svou první kytaru a začal se zajímat o poezii. Neustálé hledání identity nadejného *artiste*, nejdříve naznačovalo, že Leonard skončí jako úspěšný spisovatel. Jeho první vydaná sbírka *Let Us Compare Mythologies* z 1956 se setkala s pozitivními ohlasy a vyšlapala mu úhlednou stezku k další tvorbě. Jeho srdce však patřilo neodhaleným melodiím, které hrály lidské ucho. Tak začala cesta poutníka, který nehleděl na požadavky společnosti, ale ponořoval se víc a víc do sebe, hledal inspirace skrz cestování po světě, experimenty s narkotiky či hlubokou fascinací mysticismem.

Sám zpěvák považoval za svého kariérního guru Jacka Kerouaca, Boba Dylana či Federicu Garciiu Lorcu. Nespočet různých míst, na

kterých pobýval, od řeckého ostrova Hydra až po kubánskou Havanu, mu zajišťovaly neustálý přísun nápadů, které často zasazoval do svých písní. V roce 1984 se svět vsmál Cohenovo proslulé *Hallelujah*, která po přezpívání Johnem Caleem získala mezinárodní renomé, nemluvě už o coveru Jeffa Buckleyho. Cohen, dlouhodobě přiklánějící se k buddhismu, byl také v 90. letech na buddhistického mnicha vysvěcen, což mělo být rozloučením s jeho bujnou kariérou. Evidentně mu toto zakončení umělecké dráhy nestačilo a vydal dalších 6 desek, které však neměly tak velký úspěch jako jeho prvotní studijní nahrávky. Stejně jako *Lazarus* Davida Bowieho, i Cohenova poslední deska *You Want It Darker* byla jistou umělcovou poslední vůlí, která dávala najevo smířenost hudebního veterána s

nadcházející smrtí a stala se další památkou po odcházející generaci umělců, kteří vnesli do pojmu moderní muziky hodnotný smysl.

A co nás čeká dál? Koho ještě bude třeba v blízké době pohřbit a uzavřít tak další kapitolu časů, o kterých nám tak často vyprávěli rodiče, když jsme se ptali na jejich mládí? Mnohokrát jsem poslouchala tyto příběhy od mé matky nebo od strýců a představovala jsem si *The Man Who Sold The World* na pražském koncertu Davida Bowieho v roce 2004, nebo jsem litovala toho, že má záliba v hudbě tehdy živého Lou Reeda nebyla tak silná, když v roce 2012 vystupoval v Divadle Archa. Musíme se holt smířit s tím, že vše je pomíjivé.

autor článku:
JULIA PÁTÁ
třída I.P

Vídeň v umění oděná



Instalace v Bank Austria Kunstforum (foto: Kateřina Pavlíková)

Měla jsem možnost jet s Pedf UK na jednodenní výjezd do Vídně. Inu, řekla jsem si, nač si takovou příležitost nechat ujít... Výlet byl nabíječčí, pln nových zajímavostí a já jsem si ho nanejvýš užila. Výjezd byl zaměřen především na oblast umění, v jehož rámci jsme postupně zavítali do tří prestižních vídeňských galerií. Jako první byla na programu *Albertina*, kde jsme prošli rozsáhlou výstavou o pointilismu. Zde se mimo již zmíněnou výstavu nacházely i jiné, menší, jako kupříkladu výstava o moderním a postmoderním umění či expozice fotografií z filmů - tady bylo k vidění hned několik fotografických snímků, např. z filmů *Upír Nosferatu*, *Persona* či *Kabinet doktora Caligariho*. Posléze jsme se vydali do *Bank Austria Kunstforum*, kde byla,

oproti *Albertině*, vcelku malá výstava o Martinu Kippenbergerovi, kontroverzním německém umělci oplývajícího mnoha talenty. Na závěr jsme navštívili velkolepou galerii *Mumok*, zaměřenou na umění 20. a 21. století. Již pouhý vzhled galerie, jaká to impozantní budova, na nás dýchnul povědomí o tom, že toto bude zcela odlišný zážitek, než v oněch dvou předešlých galeriích. Nemýlili jsme se. Naše oči ihned upoutaly velké instalace a působivá díla plná jinakosti. V druhém patře jsme zhlédli i videa z performancí a velkoplošné malby. Už byl čas odejít a my jsme vykročili směrem k autobusu, který nás přenesl zpět do Prahy.

autor článku:
KATARINA KADIJEVIC
třída IV.E



Čas, přítel či nepřítel každého z nás?



foto: Katarina Kadjevic, třída IV.E

Pavučina snů - jak zamotaná je ta naše?



foto: Katarina Kadjevic, třída IV.E

Co oči nevidí



foto: Katarina Kadjevic, třída IV.E

Útěk



foto: Katarina Kadjevic, třída IV.E

Podzimní čtení v Louvru

Pražský podnik Café Louvre i letos hostil již šestý ročník tradiční studentské literární soutěže mezi pěti pražskými gymnázii.

Otcem projektu je Gymnázium Nad Štolou, která přizvalo své další čestné soupeře - Gymnázium Budějovická, Gymnázium Elišky Krásnohorské, Gymnázium Voděradská a také Gymnázium Na Zatlance. V prvním kole bylo vybráno 11 finalistů, kteří přednesli své práce ve známé pražské kavárně, kde byli následně zvoleni vítězové. Narodil od předchozích ročníků, které byly pod záštitou jednoho z nejčtenějších tuzemských autorů, Michala



Letošní finalisté (zdroj: www.literarky.cz)

Viewegha, letošní téma s názvem "Tak jsem se to nenaučil/a. Mohlo to dopadnout hůř." vybírala Irena Dousková, autorka děl jako Hrdý Budžes nebo Oněgm byl Rusák, ta také předsedala porotě složené ze

zásupců z řad učitelů zúčastněných škol.

Letos byla udělena dvě třetí místa a umístily se na nich Kristína Tomíčková a Markéta Pecenová. Druhé místo obsadil Rudolf Suk z

Gymnázia na Zatlance, kterému blahopřejí k velkému úspěchu, jeho povídku zveřejníme v některém z příštích čísel. Vítězkou se stala Šárka Váchová z Gymnázia Nad Štolou. Jsem toho názoru, že by ani ostatní práce našich studentů neměly upadnout v zapomnění, ačkoliv nebyly letos těmi nejuspěšnějšími, určitě stojí za povšimnutí, proto je postupně otiskneme v nové pravidelné literární rubrice. Toto vydání patří redaktorce Vlaštofky Emě Bartalské a jejímu příběhu o člověku bez domova.

autor článku:
MARTINA FEUERSTEINOVÁ

Život je drahý, ale dobrý



ilustrace: www.klipartkid.com

Dýchnul sem si na promrzlý ruce, hlavou se mi honily černý myšlenky na zimu. Je konec listopadu a venku už je to pořádně cítit. Stál sem opřenej o zašlej žižkovskej dům, kterej toho zažil snad ještě víc, než já, už několik minut kolem nikdo neprošel. Rozhlídl sem se na obě strany, odlepil záda od omítky domu a rychlým krokem přistoupil k popelnici. Otevřel sem víko a začal hrabat. Takovejch věcí dneska lidi vyhodí... Vytáh sem včerejší noviny a zavřel popelnici, zved sem oči od svého nálezu a všim si děvčátka na druhý straně ulice, jak na mě upřeně zírá. Neměl sem sílu poslat ji do háje, dívala se tak ustarané. Měla krátký kaštanový vlasy a velký zvědavý oči, který byly až bolestně známý. V jedny ruce svírala pytlíček něčeho, na co sem nedovídel. Podívala se do svoji rucky a na mě, potom položila pytlík na zem a vešla do dveří domu, před kterým stála. Zvědavost mi nedala a šel sem pytlíček prozkoumat. Byl červenej s bílejma tečkama, uvnitř sem našel mandarinku a chleba. Nechtěl sem věřit vlastním očím. Už několik dní sem byl o hladu, posledním jídlem byl kousek pizzy

na Hlaváku, a i o ten sem se podělil s Pepou. Pepa se totiž vždycky dělí o všechno, co najde, a tak mi bylo blbě si to nechat pro sebe. Vytáh sem obsah pytlíčku a nastrkal si ho do kapsy. O tohle se taky podělím. Pytlík sem pak pověsil na kliku a šel do parku. Tam sem posledních pár dní přespával. Byl tam takovej živej plot, za kterým bylo trochu místa, měl sem tam krabici a hromádku novin. To bylo všechno.

Mám takový pravidlo, nikdy nezůstávat na jednom místě moc dlouho. Tak sem se přesunul zas do centra. Tejden sem spal s Pepou na Hlaváku. Pak v Karlíně. Pak na Letný, tam se občas děcka podělí o pití. Asi bych moh říct, že už sem prochodil celou Prahu. Ze všech částí mám ale nejradši Žižkov. Chodil sem tam do školy - na základku, pak sem šel na střední a na veřejku a pak to šlo pomalu do háje. Na ulici mě dostaly dluhy. Lidi si myslej, že sem chlastal a bral drogy, ne, ne, já měl jinou závislost. Mnohem sladší a krásnější. Moji Elišku. Jak ona byla úžasná. Byl sem mladěj a zamilovanej a ona si nevážila mojí nekonečný lásky. Ale byla to moje Eliška. Jestě teď se mi při pomýšlení na ní rozbuší srdce. Ach ty její oči. Udělal bych pro ni cokoli. Ale nakonec mě o všechno obrala. Nezbylo mi nic. Nic, jenom zlomený srdce. A to sem měl takový sny! Když sem skončil vysokou s červeným diplomem, máma mi řekla, že to dotáhnou daleko a táta souhlasně kýval hlavou. Tři roky na to umřeli. Když sem se ocit na ulici, brečel sem každěj večer, říkal sem si, co

by si asi mysleli, jak by byli zklamaní. Moje cesta kolem Prahy zase skončila na Žižkově. Spal sem tam asi dva dny, když sem vedle sebe našel svetr. Nějak mi to nejdřív nedošlo, ale když mi pozděj ten den zas dala svoje jídlo, tak mi to bylo jasny. Ta malá se menovala Eliška, ale budu jí říkat třeba Anežka, to jen, abych na ní nepřestal myslet v dobrým.

Takže Anežka mi začala nosit každěj den jídlo. Den co den chodila blíž, až se odvážila na mě promluvit. Řek sem jí, ať mi předává svoje jídlo, ale ona jen zakroutila hlavou, až se jí rozčuchaly vlasy, a řekla, že jí teď maminka dělá víc. Asi si myslí, že to všechno jí, ne, že se dělí s bezdomovcem. Musel sem se usmát, byla tak hodná, tak nevinná, ještě nezkažená společností. Nosila mi jídlo, občas i nějaký drobnosti, kapesníky a tak. Jednou mi přinesla dva páry ponožek a knihu. Nechápe sem se na ní podíval. "Tu jsem ti koupila za peníze k narozeninám." Vykulil jsem na ní oči a strkal jí knihu zpátky do ruky. "To nemůžu, sou to tvoje peníze, ta knížka je tvoje." "Ale já ti ji dala." Viděl sem, jak se jí začínají lesknout oči. Vzdychl sem, neměl sem srdce na to, vidět jí brečet. "Dobře teda, moc ti děkuju. Napíšeš mi tam i věnování?" Očka se jí znovu rozzářila a pusou roztáhla do širokýho úsměvu, kterej umí jenom děti. Vytáhla z aktovky pero a krývým písmem napsala: pro mého kamaráda, od

Anežky, ať je ti teplo. „Od teď mi bude pořád teplo a víc proč?“ Tázavě se na mě podívala. „Protože mám tak dobrou kamarádku.“ Začervenala se a podala mi knížku. Zajímalo mě, jak jí koupila. Jestli tu knížku znala, nebo jestli se v knihkupectví zeptala, jakou by měla koupit starýmu pánovi, nebo jestli se zeptala táty, jaká je jeho oblíbená. Od tý chvíle sem měl dvě věci - kamarádku a knížku a už nikdy jsem nemoh říct, že nic nemám. Bohužel ale moje štěstí netrvalo dlouho. Nějaká ženská se rychle blížila k Anežce. „Tak sem mizí všechno tvoje jídlo?“ Křičela už z dálky a prstem ukazovala směrem ke mě. „A tařkovo oblečení?“ „Stejně ten svetr neměl rád.“ Vzlykala polekaně Anežka. Bylo mi jí neskutečně líto, to si to ubohý děvčátko nezaslouží. Hodila mi na zem poslední pytlíček, kterej mi zapomněla dát, a máma jí odtáhla pryč. Nedokázal sem se na to koukat, jak na ní křičí, pohlavkuje a znechuceně se dívá zpátky ke mě. A to všechno jenom proto, že já nic nemám, protože sem bezdomovec.

Tolik k lidský dobrotě. Už nikdy sem nepotkal nikoho tak hodnýho. Teď má ta holka asi 20, de na veřejku, má sny a na starýho bezdomovce zapomněla. Možná už je jak ostatní, možná už od takovejch jako já a ty odvrací zrak.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M



Škořicový koláč s jablky

Podzim je zkrátka takový, jaký je. Počasí je, jednoduše řečeno, nic moc. Když to trochu rozvedeme, znamená to, že po vyhlédnutí z okna vidíte jenom šed' a...šed'.

Jo a občas taky dešťové kapky, větve stromů zápolící s větrem, mokré ulice a pokřivené tváře lidí, kteří už se těší, až zalezou někde do tepla. Nevím, jak vy, ale já osobně mám tohle období vlastně docela ráda.

Můžu se pěkně v teplíčku domova zabalit do heboučké deky, natáhnout si tlusté ponožky a zalézt si do postele s pěknou knížkou. No řekněte, není to krásná představa? Ale nebyla by to ta správná podzimní pohodička, kdyby neexistovala skořice. A v kombinaci s jablky? To je přesně to, co nám v tomhle nečase dokáže parádně zvednout náladu. Přiznejme si to - listopad není zrovna ten přirozeně nejveselejší měsíc. Probouzíme se za tmy a většina z nás se za tmy také vrací domů. A pak už se toho moc nestihne. Tudíž má spoustu lidí tendenci podléhat chorobné

melancholii a utápět se v mírně depresivní náladě. Jediný způsob, jak se zachránit, je jednoduše nepodlehout. Musíme si zkrátka z podzimu vybrat to, co nám dělá radost. Myslím, že škořicový koláč s jablky je ideálním kandidátem na post stimulatoru dobré nálady. Dokáže příjemně zahřát a pohladit na duši. Navíc si rozhodně všichni zasloužíme pořádnou odměnu - vždyť za sebou máme už celé čtvrtletí! Ačkoli se většině z nás asi zdá, že to celkem rychle uteklo, jistě mi dáte za pravdu, že jsou momenty, kdy se toho na nás hrne až moc. Občas se prostě úplně všechno nasouká do jednoho jediného týdne a my máme pocit, že nám na tolik práce, kterou musíme stihnout, ten čas jednoduše nemůže stačit. A všichni také určitě víte, jak osvobozující je to pocit, když je pátek a čeká Vás víkend, kdy konečně budete mít trochu času na sebe a na vytoužený oddech. A věřte mi, ještě lepší tohle všechno bude, když si uvaříte kávičko, sednete si s lidmi, se kterými je Vám dobře, a v klidu si popovídáte. A když si k tomu doma upečete tuhle dobrotu, ke

šťěstí Vám už nebude chybět vůbec, ale vůbec nic...

POTŘEBUJEME:

NA TĚSTO:

- 85g másla
- 85g krupicového cukru
- 2 vejce
- 100 ml mléka
- 200g hladké mouky
- 1 balení prášku do pečiva
- 1 vrchovatá lžička skořice

DOHOTOVENÍ:

- cca 4 jablka (dle velikosti)
- 1 lžička skořice
- 1 lžice bramborového škrobu nebo pudinkového prášku
- máslo

POSTUP:

- 1)** Máslo vyšleháme s cukrem do pěny (pokud je příliš tuhé, necháme ho krátce povolit v mikrovlnné troubě).
- 2)** Postupně zapracujeme vejce, nejprve jedno, pak druhé.
- 3)** Přidáme mouku s práškem do pečiva a přilijeme vlažné mléko. Nakonec vmícháme skořici.
- 4)** Formu vystelíme pečicím papírem a nalijeme do ní těsto.



foto: Johana Vendlová, třída 3.M

- 5)** Jablka oloupeme, zbavíme jádřinců a nakrájíme na tenké plátky nebo malé kousky.
- 6)** Jablíčka promícháme se škrobem/pudinkovým práškem a skořicí. Rozložíme je na povrch koláče (do středu jich můžete dát trochu více).
- 7)** Koláč pečeme v troubě předehřáté na 180 stupňů asi 40 minut. Deset minut před dopečením ho ještě poklademe plátky másla, aby zvláčněl.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

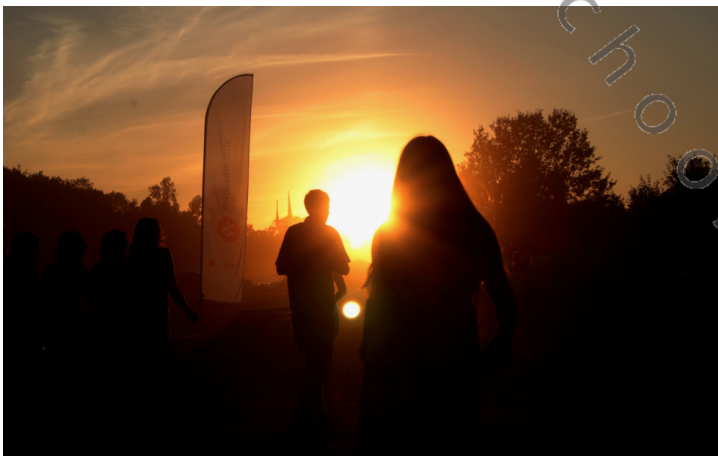


foto: Emilie Fousová



foto: Emilie Fousová